

### Bohoslužby ve Svěbohově 23.listopadu 2014

#### *Mt 25,31-46*

Milé sestry, milí bratři, čas se pomalu nachýlil a my se ocitáme na konci církevního roku. V tento čas si již tradičně smíme připomínat, že konec nějakého období je zároveň počátkem něčeho nového. Otevírá se výhled dál přes hranici času do přicházející budoucnosti. A v této přicházející budoucnosti smíme vidět cíl našeho života. Ve své slávě přichází nás Pán, Ježíš Kristus. Plní se tak zaslíbení, které dal svým učedníkům, když byl od nich vzat. Odcházím, ale přijdu zas. Ježíš přijde. To je další důležitý stavební prvek života Kristova učedníka. Dějiny mají svůj zřetelný vrchol, kterým je příchod Božího Syna.

K tématu druhého Ježíšova příchodu ukazují i kapitoly Matoušova evangelia, které najdeme před pašijním příběhem. Je to to poslední, co Ježíš svým učedníkům předává, než se začne odvíjet závěrečná část jeho cesty na kříž. Dává jim nejen nahlédnout do budoucnosti. Ostatně pokud by mělo jít jen o náhled, bylo by to trochu nepřesné. Vždyť na rovinu sám říká, že neví, kdy se všechny tyto věci odehrají. Důležité ale je, že se na ně máme připravit. Tyto události dávají smysl našemu působení. Jsou odkazem k tomu, že to, co dostáváme, nedostáváme jen tak pro nic za nic, ale máme to k něčemu použít. Vlastně o tom už začalo mluvit Ježíšovo podobenství o hřivnách. Jsme obdarováni k tomu, abychom sloužili. A právě v tomto motivu obdarování je návazný bod příběhu o hřivnách a dnešního textu. Ten začíná poměrně jednoznačným časovým určením. Až přijde syn člověka a všichni andělé s ním. Ježíš přijde jako soudce. Bude soudit všechny národy. Přijde čas, kdy se ukáže, co je v člověku, jak obstojí před Boží tváří. Je to něco, co už na první pohled nevyvolává moc příjemné pocity. Naše jednání bude podrobeno soudu. Někdo se jím bude zabývat, bude nás hodnotit. A bude to něco zcela jiného než zkoušky ve škole nebo v hodnocení v práci. Tam se dalo ledasco trochu přizpůsobit. Dalo se udělat něco, aby člověk prošel. Ale postavit svůj život před Boha, to nejde nějakým způsobem upravit, přizpůsobit tak, aby to prostě vyšlo. Jak totiž můžeme dále číst, nikdo z těch, kdo byli před soud postaveni vlastně netušil, co všechno se hodnotí, podle jakého klíče se rozhodne, jestli půjde do zahynutí, nebo do věčného života. Obě skupiny byly překvapeny. Proti postavám Ježíšova podobenství máme jednu výhodu. Ježíš tato slova pronáší, aby nás připravil, aby nám ukázal, na co se nachystat. Říká to proto, protože chce, abychom obstáli a tak nás navádí na cestu, která nás dovede k tomu, abychom mohli vejít do jeho radosti. Záchrana lidského života je jeho cílem, proto už ve svých slovech ukazuje, jak svůj život máme naplnit, abychom jednali opravdu správně, abychom svůj život nepromarnili a nakonec i neztratili.

Když se podíváme na měřítko, kterým Ježíš rozdělával lidi všech národů na dobré a zlé, můžeme se cítit zmateni. Není zde ani slůvko o víře, o učení národů, o horlivé službě v Ježíšově jménu. Je zde mluveno jen o skutcích. Co jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili. Jakoby se ztrácel Pavlův důraz na milost, která ospravedlňovala, a vše se opět soustředilo jen na pouhé skutkaření. Jakoby nezáleželo na vztahu k Bohu, ale jen na tom, co člověk dělá. Jakoby platilo spíše to, jestli je, jak se tak říkává, dobrý člověk, než to, zda věří Kristu. Ve skutečnosti to tak jednoznačné skutkaření není. Víru bychom zde našli, i když se o ní vysloveně nepíše. Když Ježíš mluví o tom, že cokoliv jsme učinili jednomu z těch nepatrných bratří, jemu jsme učinili. Jde právě o ty nepatrné bratry, o ty maličké. Kdo to jsou? To nejsou běžní lidé kolem nás. Když Ježíš mluví o jejich nasycení, o jejich navštívení na podobně, nemluví o posloužení sousedům, o občasných výpomocích známým a tak podobně. Malý nepatrný je ten, kdo je mimo pozornost ostatních, je na okraji. V době Ježíšově šlo například o celníky, nevěstky, hříšníky, prostě ty, kterými oni zbožní pohrdali. Ježíš ale právě k nim přišel. Na nich se ukázala jeho věrnost Otci, jeho láska, kterou Bůh dává člověku. Proto se zde nemluví o víře, o věrnosti Bohu a tak podobně. Ono je to totiž něco, co tuto službu předchází a v této službě se projevuje.

Starost o druhé se nám někdy pojí s tím, že pečujeme o blízké, máme srdce otevřené pro kamarády, známé. To dokáže skutečně mnoho lidí a přitom nemusejí vůbec věřit v Boha. Jenže to, o čem mluví Ježíš, jde za tyto hranice našich známých a přátel. Jde to až k jednání, které skutečně není běžné. Už to jednou Ježíš zmínil, když mluvil o tom, že naše spravedlnost musí být hojnější než spravedlnost farizeů a zákoníků. To znamená, že naše jednání jde dál, než u těch, kdo sice konají skutky, ale jen tak, aby se neřeklo. Pozdravováním svých přátel nic zvláštního nečiní. Z toho můžeme porozumět, že i zde jde spíše o jednání, při kterém musíme překonat sami sebe, prorazit jakési zaběhané, přirozené hranice. Ježíš to ukazuje nejen na vztahu k hříšníkům, ale právě i třeba nepřítelům. Tam už není tak běžné je sytit, navštěvovat ve věznicích, přijímat je jako své bratry. Takže by bylo omylem myslet si, že stačí být milý na lidi a je to všechno v pořádku. Ve skutečnosti k tomu člověk potřebuje mnohem víc, než jen vlastní úsilí o to, aby byl milý, hodný, ochotný. Troufám si říct, že bez Krista, bez důvěry Bohu, takový člověk zkrátka být nedokáže. Důvod je velmi jednoduchý. Bez Krista se nemůže změnit. Nemůže poznat, že je potřeba se změnit. Když se totiž nad tím zamyslíme, je třeba, aby pro takové jednání, které tady Ježíš vidí jako dobré, padly různé hranice a rozdělení mezi lidmi. Je třeba hledat hodnotu každého člověka podle toho, že patří Bohu a ne podle toho, jak je schopný či neschopný. Soucit nám v mnoha případech řekne, že tady a tady je potřeba pomoci. V mnoha případech si ale sami řekneme, že už to nemá cenu, zde je pomoc zbytečná a tak dále. Zdá se, že tímto textem nás Ježíš stále drží v jakési pohotovosti, abychom nezapomínali, že soud o tom, kdo je nebo není dobrý, kdo je nebo není hoden naší pomoci a pozornosti, tento soud není na nás. Je v Božích rukou. Na nás je, abychom zkrátka sloužili. Bez ohledu na to, co si o tom druhém myslíme, je to bytost stejně hodnotná, jako jsme my.

Údiv obou skupin ukazuje k tomu, že v jejich jednání také Ježíš hledá cosi, co je tak nějak automatické. To je také docela důležitý poznatek. Ti dobří pomohli, protože to zkrátka měli v

sobě. Byla to jakási jejich přirozenost. Dost možná právě proto, že nedbali na to co se říká nebo neříká, že je správné, ale jednali podle toho. Nehleděli na to, koho mají před očima, ale na to, co je třeba udělat. Ta druhá skupina byla jiná. Moc nemysleli na to, co je třeba konat. Proto nekonali. Při setkání s druhým v jeho nouzi jim nebylo přirozené pomoci. Jo, kdyby věděli, že z toho budou něco mít, tak to by bylo něco jiného. Kdyby věděli, že teď se Ježíš dívá, teď je zkouší, tak by si dali pozor. A v tom je právě záludnost lidského života, toho, co máme konat. V tuto chvíli je zbytečné ptát se, jak se text týká nevěřících, jestli i jim stačí jednat tak, že pomůžou druhým a budou zachráněni. Je to zbytečné kvůli textu, který předchází. Tam se mluví o darech, které Bůh dává svým služebníkům. A na konci hodnotí, jak s těmi dary naložili. Myslím, že zde můžeme klidně mluvit o daru víry v Ježíše Krista. Je to něco, co je dáno každému člověku. Každý tento dar dostává a nějak s ním nakládá. A zde se můžeme najednou setkat s tím, že je možné tento dar zakopat. Zakopat ho lze právě tak, že se staneme křesťany na baterky. Formálně patříme do církve, tedy Kristu. Ale v našem jednání to není tak patrné. A o to jde. Být Kristův znamená mít ho před očima stále, vidět ho v každém člověku, kterého potkáváme, v každém, který potřebuje pomoc, který má od nás své očekávání. Být Kristův nejde jen na chvíli, jen občas. Takže je top veliký důraz na to, abychom se Kristem nechali proměňovat k jeho obrazu, abychom ho nad sebou uznali Králem. Protože toto uznání, přijetí Ježíše za autoritu nad svým životem, to působí v člověku změnu, která se projeví ve vztahu k těm malým. To znamená, že v tomto příběhu o třídění národů se také dá mluvit o tom, že jde o způsob, jak mnoho jsme nechali Boha vstoupit do našich životů a ovlivnit tak naše jednání. To, že člověk udělá občas dobrý skutek ještě neznamená, že je dobrý. Dobrý je tehdy, když tyto skutky tvoří nedílnou součást jeho života.

Můžeme tedy vidět, že ačkoliv se mluví o tom, co kdo udělal, či neudělal, souvisí tento text s vírou a následováním. Vždyť právě v těch maličkých jde o přijetí Krista. I tak by se to dalo vyložit. V jaké podobě v našich životech jsme Krista přijali? Je pro nás přijatelný jako ten maličký, bezmocný? Jako ten opuštěný? Ne náhodou jsou tato slova řečena před Velikonocemi. Ne náhodou v církevním roce zaznívají před začátkem Adventu. Hlásit se ke Kristu v jeho slávě určitě není problém. Co ale jít za ním v jeho ponížení? Máme ho před sebou jako milé děťátko. Sice narozené v bídě, položené do jeslí místo kolíbký, ale je to obraz, který v nás rozechvívá mnoho dobrého. Takto Ježíše přijmout není problém. Avšak pašijní příběh ukazuje na Ježíše jako toho, kdo byl zbit, poplíván, stal se symbolem pohrdání. To už není tak jednoduché se k němu hlásit. Je tak před nás položena zásadní otázka naší víry. Je to víra, která roste tím, že od Boha přijímá samé milé věci, nebo je to víra, která roste tím, že se Bohu odevzdává, vzdává se sebe sama? Právě na těch maličkých, na těch bratrech opomíjených, tam se charakter víry nejlépe ukazuje. Tam se ukazuje, že skutečná víra nestojí na tom, co přijímá z Božích rukou, ale roste tím, jak mnoho ze sebe Bohu odevzdává. Ježíš dal Bohu vše, proto neměl problém přijímat bez nějakých podmínek každého člověka, hříšného jako spravedlivého, správce synagogy stejně jako velitele okupační armády. A tak i my smíme poznat, že nejdůležitější v našem životě je naučit se této Ježíšově praktické lásce. Jen ta je cestou k životu.

*Pane Ježíši, svými skutky jsi prokázal nesmírnou moc. V tom, jak jsi jednal jsi prokázal*

**Neděle 23.listopadu 2014**

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal

Středa, 03 Prosinec 2014 12:11 - Aktualizováno Středa, 03 Prosinec 2014 12:12

---

*nesmírnou lásku. Dej nám, ať tvou laskavostí i naše životy mohou být naplněny a přivedeny k dokonalosti ve tvé službě.*

Amen.